

Skupina **Zpětné zrcátko** si dost naběhla, když pojmenovala své album **Velmi chutné**. Slovní hříčky na tento název jsou pak nasnadě a přímo si album o ně říká. Bohužel, nejsou tak úplně samoúčelné.

Skupina žánrově osciluje mezi jednodušší tramskou písní a prostším folkem, a zřejmě se nechce vyprofilovat. Možná na tom má podíl i přítomnost Petra Traxlera z historizujících Traxlerů, možná i to, že takřka všichni členové jsou z jinou hudbu hrajících souborů (např. Malá česká muzika), možná i to, že skupina byla kapelou jednoho pražského divadélka. To by vysvětlovalo větší (byť asi nechtěný) důraz na teatrálnost a deklamativnost při projevu než na zpěv samotný. Hodně k výsledné podobě písní přispělo i to, že na albu skupina použila te

xty českých i cizích básníků (Gellner, Mácha, Hora, Seifert, Orten, Hughes a další), a tak autoři hudby z řad členů skupiny museli muziku hodně ohýbat podle textů (básní). V řadě míst je pak patrná melodická bezradnost, nahrazovaná aranžérským přezdobením (nástrojů, zejména dost protivně znějících houslí, ale i vícehlasů). Zhudebněných básní je na albu 21, možná by neškodilo skladbami trochu šetřit a pak by na každou vybylo víc hudebních nápadů. Písničky se naštěstí alespoň drží v limitu kolem 2 minut, tak se to dá snést a případná bezradnost není ještě dál natahována a rozpatlávána. Příkladem všeho výše uvedeného je např. *Hlava 5* nebo *Balad a o jednom ztroskotaném manželství*

Bohužel, ani text od básníka není zárukou kvality a podpořen muzikou vynikne jeho blbost ještě více. Úplně neuvěřitelné je to u textu *Pro psa* P.Eisnera, který by určitě autor rád vzal zpět a kapela se jej místo toho zmocnila a ještě jeho neuvěřitelnou pitomost umocnila opakováním v refrénu a to dokonce různě deklamativním s dramaticky ztišovaným hlasem s pomlčkami a různým stupněm naléhavosti. To se nedá popsat, to se musí slyšet. Zajímavé je, že civilně a rytmicky pojaté

Nádraží nadějí od stejného autora vůbec nedopadlo špatně, i když banality jsou tam také mocné. Obecně lépe dopadají písně, které si alespoň nějakou melodiku a rytmus udržely (výše zmíněné *Nádraží*,

Smuteční tango

a např.

Byla jsem v poustevně u Šimona

).

Kromě textů a již výše zmíněných houslí má deska bohužel ještě jeden handicap, a tím je zpěv Jáji Pánkové. Její vysoký, místy až pištivý vokál se chvílemi láme k ukňouranosti a úplně neskutečně neladí úplně se vším ostatním co na desce je. Zpěvačka se statečně opírá do svého hlasu, vědoma si, že jí musí slyšet i v posledních řadách divadélka. Bohužel, ve studiu se s hlasem pracuje jinak. Když do toho tak netlačí, je to hned jiné: viz některé pasáže písně Byla jsem v poustevně u Šimona – ne však verš ...*“já čekám na miláčka”*. Tato 4 slova jsou navíc v písni asi 30x zopakována. Posлуhač má chuť křičet, aby už proboha vzala prvního, co půjde kolem, aby přestala výše uvedené konečně opakovat. Budiž jí útěchou, že je na desce ale až druhá nejhorší. První místo v odstrašujícím pojetí zpěvu vyhrál houslista Honza Vrkoč. Jeho kvalit si je asi vědoma i , a tak ho nechala zpívat jen jednu písničku (výše zmíněnou Baladu...).

Skupina si udělala radost sobě, svým příznivcům taky, ale současně také deskou nabíla mohutnou municí kanóny všem kritikům folku, ať už oprávněným nebo neoprávněným. Za zvuků tohoto alba se ale skutečně těžko argumentuje ve prospěch žánru a pokud se někdo zeptá, proč žánr skomírá a ubývají mu posluchači, jako odpověď postačí založit CD do přehrávače a pak už jen mlčet. Výmluvné to bude dost. {desky 1157}